

ÎNCHEIERE

15 martie 2017

municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, – Svetlana Filincova,
Judecători – Iurie Bejenaru, Maria Ghervas,

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Ion Uncu,

în pricina civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Ion Uncu împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale din Republica Moldova, cu privire la anularea actului administrativ, obligarea recalculării pensiei și încasarea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 noiembrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Ion Uncu,

c o n s t a t ă :

La 15 decembrie 2015 Ion Uncu a contestat în instanța de judecată, în ordinea prevăzută de Legea contenciosului administrativ, refuzul Casei Naționale de Asigurări Sociale de a-i recalcula pensia, refuz exteriorizat prin decizia Casei Teritoriale de Asigurări Sociale (CTAS) Buiucani mun.Chișinău din luna noiembrie 2014. A solicitat Ion Uncu repunerea în termenul de adresare în judecată, obligarea să-i calculeze cuantumul pensiei stabilite, precum și încasarea a prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

În motivare a indicat că în anul 2005 i-a fost stabilită pensia la calcularea căreia s-a luat perioada de activitate a reclamantului pînă la 01 ianuarie 1999, în conformitate cu art. 51 și art. 52 din Legea cu privire la pensii, care reglementează ordinea de calcul a stagiului de muncă și a cuantumului salariului pentru perioada de muncă pînă la 1 ianuarie 1999. La stabilirea cuantumului pensiei nu au parvenit careva obiecții din partea CTAS sectorul Buiucani, astfel a primit regulat pensia pînă în luna noiembrie 2014, adică o perioadă mai mare de 9 ani. Ulterior, în luna august 2014, CTAS sectorul Centru, în conformitate cu cerințele art.7 al

Legii cu privire la pensii, a introdus în baza de evidență individuală informații cu privire la salariul din cadrul Institutului de Cercetări Științifice de piețe optimale și impozite, cu privire la contribuțiile calculate la Fondul social și cu privire la contribuțiile individuale reținute din salariul lui Ion Uncu în Fondul de pensii pentru perioada de după 1 ianuarie 1999 – pentru anii 1999, 2000, 2001, 2002 și 2003, adică suplimentar pentru 5 ani de stagiul de cotizare, iar în luna octombrie 2014 Ion Uncu a depus o cerere către Casa Teritorială de Asigurări Sociale sectorul Buiucani privind reexaminarea drepturilor la pensia stabilită în anul 2005 în legătură cu faptul neincluserii în calculul pensiei a perioadei 1999–2003 în care a activat la ICS POI, fapt confirmat prin datele evidenței individuale în conformitate cu art. 7 al Legii cu privire la pensii, care se află în baza de date a CNAS RM.

Prin hotărârea judecătoreii sectorului Centru, municipiul Chișinău, din 14 aprilie 2016, cererea lui Ion Uncu privind repunerea în termenul de prescripție a fost respinsă ca neîntemeiată, iar cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 01 noiembrie 2016 a fost respins ca neîntemeiat apelul declarat de Ion Uncu și a fost menținută hotărârea Judecătoreii sectorului Centru, municipiul Chișinău din 14 aprilie 2016.

La 10 ianuarie 2017 Ion Uncu a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 noiembrie 2016, solicitând casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie admisă integral cererea de chemare în judecată.

În motivarea cererii recurentul a indicat că, atât instanța de fond, cât și instanța de apel nu s-a pronunțat asupra cauzei date și nu au luat în considerație faptul că dreptul său la pensie este un drept fundamental, care a fost neglijat.

Consideră recurentul că instanțele de judecată ierarhic inferioare din motive neîntemeiate nu s-au pronunțat asupra cauzei

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs, în raport cu materialele pricinii și prevederile Legii, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de Ion Uncu ca fiind inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin.(1) din Codul de Procedură Civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod Procedură Civilă.

În conformitate cu art.433 lit. a) Cod Procedură Civilă cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod Procedură Civilă.

Dat fiind faptul că temeiurile declarării recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII din Codul de Procedură Civilă, sunt strict delimitate de art.432, Completul reține că, reieșind din prevederile art.437 alin.(1) lit.f) din Codul de Procedură Civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/aceor încălcări esențiale și/sau acelor circumstanțe ale aplicării eronate ale normelor de drept material sau procedural, care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, criticile aduse de recurent, însoțite de argumentarea circumstanțelor de fapt ale pricinii, percepute din propriul punct de vedere al recurentului, nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art.432 din Codul de Procedură Civilă, în condițiile în care se insistă asupra reaprecierii probelor și circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de judecată.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de judecată, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

Mai mult ca atît, Colegiul notează că, în esență, argumentarea expusă în cererea de recurs este similară argumentării expuse în cererea de apel din 15 iunie 2016, asupra căreia instanța de apel s-a expus cu suficientă claritate, circumstanță care evidențiază caracterul iluzoriu al criticilor aduse de recurent.

Se cere a fi precizat că, specific recursului declarat în condițiile secțiunii a 2-a, Capitolul XXXVIII, Cod Procedură Civilă, este că recursul nu provoacă o rejudecare a fondului pricinii. Rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin.(2), (3) și (4).

Abordarea recurentului în speță evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de judecată, însă argumentele acestuia nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor instanței de judecată, care ar impune declararea recursului ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, iar recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, caracter care nu poate fi evidențiat de cererea de recurs în cauză.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Cod Procedură Civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Ion Uncu.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Judecători –

Svetlana Filincova,

Iurie Bejenaru

Maria Ghervas